

ORIGINAL ARTICLE



MJSSH
Mullim Journal of
Social Science and Humanities

திருமுருகாற்றுப்படையில் உரிச்சொற்கள்
[TIRUMURUKĀRRUPPAṬAIYIL URICCORKAL]

FUNCTION OF ADJECTIVES IN
TIRUMURUKĀRRUPPAṬAI

ஞா. சுபஸ்ரீ / Subashree *1

¹ Srimath Sivagnana Balaya Swamigal Tamil Arts and Science College Mailam, Tamilnadu, India. Email: subashreegphd@gmail.com

*Corresponding author

DOI: <https://doi.org/10.33306/mjssh/179>

Abstract

This article is about the function of adjectives in *thirumurukattupadai*. Tholkapiyam is the first grammar and foremost reference book for the Tamil language. It is compiled as three books, each has nine subchapters, all together it has 27 chapters. Tolkappiyar classifies the words into four categories. They are 1. Noun 2. Verb 3. Particle and 4. Adjective. Of these, nouns and verbs can be distinguished as primary words and adverbs as dependent adverbs. This article examines how the thirumurugatrupidai was handled and the relevance and classification of the adjectives which help to develop the earlier Tamil dictionaries and nigandugal. This research is based on the library and the explanatory method was followed. The finding of this study was adjectives in Tholkapiyam have added two more classifications and identified.

Keywords: Thirumurugatrupidai, Tolkappiyam, Noun, Verb, Particle, Adjective

ஆய்வுச் சாரம்

தமிழில் தோன்றிய முதல் இலக்கண நூலாகக் கருதப்படுவது தொல்காப்பியமாகும். இது எழுத்து, சொல், பொருள் எனும் மூன்றதிகாரங்களில் அதிகாரத்திற்கு ஒன்பது இயலென இருபத்தேழு இயல்களைக் கொண்டிருக்கிறது. தொல்காப்பியத்தில் தொல்காப்பியர் சொற்களை நான்கு வகையாகப் பாகுபாடு செய்கிறார். அவை, 1. பெயர்ச்சொல் 2. வினைச்சொல் 3. இடைச்சொல் 4. உரிச்சொல் என்பனவாம். இவற்றில் பெயரும் வினையும் முதன்மைச் சொற்களாகவும், இடையும் உரியும் அச்சொற்களைச் சார்ந்து வரும் துணைமைச் சொற்களாகவும் வேறுபடுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. அகராதி மற்றும் நிகண்டுகள் தோற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்த உரிச்சொற்களைப் பொருண்மை அடிப்படையிலும், வகைப்பாட்டின் அடிப்படையிலும் பாகுபடுத்தி அவை சங்க இலக்கிய நூலான திருமுருகாற்றுப்படையில் எவ்வாறு கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதைக் கண்டறிந்து

ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. இவ்வாய்வுக்கட்டுரையானது நூலக ஆய்வாக மேற்கொள்ளப்பட்டு, விளக்க முறை ஆய்வு அணுகு முறையை கையாண்டுள்ளது. ஆய்வின் முடிபாக தொல்காப்பிய உரியியலையும் அதில் இடம் பெற்றுள்ள உரிச்சொற்களான நூற்பாக்களையும் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது மேலும் இரண்டு வகைகள் பயின்று வருவதை நம்மால் அறிய முடிகிறது.

கருச்சொற்கள்: தொல்காப்பியம், உரிச்சொல், பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல்

This article is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License



Received 8th September 2021, revised 29th September 2021, accepted 15th October 2021

முன்னுரை

பண்டைய தமிழரின் வாழ்க்கையையும் மொழிச்செழுமையையும் பறைசாற்றும் திறவுகோலாய் திகழ்வன இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களுமாகும். மக்களின் வாழ்வியல் நெறிகளை எடுத்துரைத்து, அவ்வாழ்க்கையைச் சமூக மேம்பாட்டிற்கான நெறியின் வழி வகுத்துரைக்கும் செயல்களை இவ்விரு நூல்களும் கட்டமைத்து வழிபடுத்துகின்றன. எப்படி மக்களின் வாழ்க்கையை அகம் புறம் என்று இரண்டு கூறுகளாகப் பிரிக்கிறோமோ? அது போலத்தான் வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய மொழியையும் , பண்பாட்டையும் நுட்பமாக வடித்துரைக்கும் தராசு தட்டின் இருபக்கம் போல் அமைந்து நடுநிலைமையோடு நாம் வாழ்வதற்கு இவை துணைபுரிகின்றன எனலாம். அவ்வகையில் பத்துப்பாட்டு நூலில் காலத்தால் பிற்பட்டதாகக் கருதப்பட்டனும் “பக்தி மொழி” தமிழ் என்பதற்குச் சான்றாய் அமைந்து “தெய்வாற்றுப்படை” எனப் போற்றப்படும் திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாகும் உரிச்சொற்களைப் பயன்பாட்டு நிலையில் பொருண்மை அடிப்படையிலும் வகைப்பாட்டு அடிப்படையிலும் கண்டுணர்ந்து முறைப்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

உரிச்சொல் – இலக்கணம்

கிடைத்தவற்றில் பழமையானதும் முழுமையானதுமாகிய இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். இது எழுத்து சொல் பொருள் எனும் மூன்றதிகாரத்திற்கும் ஒன்பது இயல்கள் என இருபத்தேழு இயல்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. இரண்டாவது அதிகாரமான சொல்லதிகாரத்தில் எட்டாவது இயலாக அமைந்திருப்பது உரியியலாகும். இவ்வியலே சொற்பிறப்பு அகராதிக்கும், நிகண்டுகளின் தோற்றத்திற்கும் தோற்றுவாயாக அமைந்தது என்பர். இதில் தொல்காப்பியர் உரியியலின் பொது இலக்கணத்தைக் கூறுங்கால், உரிச்சொல்லானது இசை, குறிப்பு, பண்பு எனும் மூன்று பொருண்மைகளின் அடிப்படையில் தோன்றி, பெயரோடும் வினையோடும் மெய் தடுமாறி, ஒரு சொல் பல பொருட்கு உரிமையுடையதாகவும், பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமையுடையதாகவும், பயிலப்படாத சொற்கள் பயின்ற சொற்களோடு சார்த்தியும் தத்தமக்குரிய மரபிலிருந்து விலகாதவாறு அச்சொற்களுக்குப் பொருளுரைக்கப்பெறும் என்பதாகக் கூறுகிறார். இதை,

உரிச்சொற் கிளவி விரிங்குங் காலை
 இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி

 எச்சொல்லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்
 எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா தெளிவு செய்கிறது (Puliyurk Kazikan,2017)¹.

மேலும், உரிச்சொற்களின் வகை இரண்டைக் கூறி அதில் தான் சொல்ல நினைக்கும் வகையைப் பற்றி கூறும் தொல்காப்பியர்,

வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா

வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன (Puliyurk Kazikan,2017)¹

இந்நூற்பாவின் மூலம் அரிதாக வரக்கூடிய வெளிப்படவராத உரிச்சொற்களுக்கே தான் பொருள் விளக்கம் தரப்போவதாக எடுத்துரைத்திருப்பது அவர்காலப் பேச்சு வழக்கிச் சொற்களையும், இலக்கிய வழக்குச் சொற்களையும் பாகுபடுத்தி வேறுபடுத்தும் நுட்பநோக்கு இதன் வழி புலனாகிறது.

உரிச்சொல் குறித்த கருத்துகள்

உரிச்சொல் குறித்து இலக்கணிகளும் உரையாசிரியர்களும் மொழியாளர்களும் ஆய்வாளர்களும் பல்வேறு கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவற்றுள் சில பின்வருமாறு,

1. பவணந்தி முனிவர் “ஒருவா செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்” என்கிறார் (Vilvapaty, 2003)².
2. உரிச்சொல் என்ப உரிய பற்குண சொல்லாகிப் பெயர் வினை அணைந்து வருமே” என்கிறது தொன்னூல் விளக்கம் (Subramanian, 1978)³.
3. உரிச்சொல்லானதுபொருளுக்குஉரிமையுடையது—இளம்பூரணர் (Adikallasiriyar, 1978)⁴.
4. பெயர்ச்சொல் என்பது பொருளை உணர்த்தும் என்றும், வினைச்சொல் என்பது பொருளின் புடைப்பெயர்ச்சியாகிய இயக்கத்தை உணர்த்தும் என்றும், இடைச்சொல் என்பது பெயருக்கும் வினைக்கும் இடைநிகர்த்தலாய் நின்றலை உணர்த்தும் என்றும், உரிச்சொல் என்பது பொருளின் பண்பை உணர்த்தும் என்றும் அமைந்துள்ள விளக்கத்தைக் காண முடிகிறது (Vinayagam, 1991)⁵.
5. செய்யுட்குரிய சொல் உரிச்சொல் என்று கூறுவதைவிட சொல் பிறப்பதற்குரிய சொல் உரிச்சொல் என்று கூறுவதே மிகப்பொருத்தமாய் அமையும் என்கிறார் இலக்குவனார் (Ilakkuvanar, 1961)⁶.
6. தமிழிலக்கணங்கள் கூறும் நால்வகைச் சொற்களில் ஒன்றான உரிச்சொல் பெயரடையாகவும், வினையடையாகவும் சொற்களில் பயின்று வரும் (Srinivasan, 1977)⁷.

பொருண்மை வகையும்; வகைப்பாட்டு நோக்கும்

தொல்காப்பியர் உரிச்சொற்கள் இசை, குறிப்பு, பண்பு எனும் மூவகைப் பொருண்மையின்கண் வரும் என்பதை, “இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி” எனச் சுட்டிக் கூறுகிறார். ஆக உரிச்சொல் பொருந்தி அதாவது பயின்று வரும் இடங்கள் மூன்றென குறிப்பிடப்பட்டன. அதே போல், வகைப்பாட்டு நோக்கில் உரிச்சொற்களை இரண்டு வகை எனக் குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர்.

ஒரு சொல் பல பொருட்கு உரிமையுடையன, பல சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமையுடையன என்பனவாம். ஆனால், தொல்காப்பிய உரியியலையும் அதில் இடம் பெற்றுள்ள உரிச்சொற்கான நூற்பாக்களையும் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது மேலும் இரண்டு வகைகள் பயின்று வருவதை நம்மால் காண முடிகிறது. அவை, ஒரு சொல் ஒரு பொருட்கு உரிமையுடையன, பல சொல் பல பொருட்கு உரிமையுடையன என்பனவாகும். தொல்காப்பியர் கீழ்காணும் இருமுறைகளைக் கூறாததற்குக் காரணம் பற்றி ஆய்வாளர்களாலும், மொழியாளர்களாலும் சில விளக்கம் தரப்படுகின்றன. ஆகவே இந்நான்கு வகையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூவகைப் பொருண்மையில் திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாகும் உரிச்சொற்கள் பின்வருமாறு அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒரு சொல் ஒரு பொருள் தரும் தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களாவன

தொல்காப்பியத்தில் ஒரு சொல் ஒரு பொருள் தரும் வகையில் அமைந்த உரிச்சொற்கள்: இசைப்பு, உரு, புரை, மல்லல், ஏ, உகப்பு, உவப்பு, பயப்பு, இயைப்பு, சீர்த்தி, மாலை, பழுது, முழுது, வம்பு, மாதர், புலம்பு, துவன்று, முரஞ்சல், பொற்பு, வறிது, எய்யாமை, நன்று, தெவு, தெவ்வு, கழும், கமம், அரி, கவவு, சேர், வியல், வய, துயவு, உயா, உசா, வயா, புனிறு, யாணர், அமர், யாண், ஐ, முனைவு, வை, எறுழ், பசப்பு, சாயல், வெம்மை, வாள் ஆகிய நாற்பத்தொன்பது சொற்கள் அமைந்துள்ளன.

திருமுருகாற்றுப்படையில் ஒரு சொல் ஒரு பொருள் தரும் தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களாவன

இசைப் பொருண்மை

தொல்காப்பியத்தில் இவ்வகைப்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்த உரிச்சொல் “இசைப்பு” மட்டுமே. இவ்வுரிச்சொல் திருமுருகாற்றுப்படையில் இசைப்பொருளில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளது. இதை, சான்று: இசைப்பு(இசை) - “வயிறு எழுந்து இசைப்பு” எனும் இலக்கிய அடி பறைசாற்றுகிறது (Jagannathan, 2017)⁸.

குறிப்புப் பொருண்மை

குறிப்புப் பொருண்மையில் ஒரு சொல் ஒரு பொருள் தரும் தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களாக முப்பத்தினான்கு இடம் பெற்றுள்ளது. அவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாகும் தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களும் அவை பயின்று வரும் இடங்களும் குறிப்பிடப்படுகின்றன (Sarveswaran, 2018)⁹. அவ்வகையில் உவப்பு (3), எய்யாமை (1), கமம் (1), உரு (3), புலம்பு (1), வை (1), ஐ (1), வய (1), அமர்தல் (5), அரி (1), பொற்பு (1), முழுது (2), வியல் (1), சீர்த்தி (3) என பதினான்கு உரிச்சொற்கள் இருபத்தைந்து இடங்களில் தொல்காப்பியப் பொருண்மையில் பயன்படுத்தப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது.

சான்றாக: உவப்பு(உவகை) ----- “ உலகம் உவப்பு வலனேர்பு திரிதரும்”

எய்யாமை(அறியாமை) ----- “எய்யா நல்லிசைச் செவ்வேல் சேய்”
 சீர்த்தி(மிகுபுகழ்) ----- “சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்பப் பாடி”
 எனும் இவ்விலக்கிய அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன (Jagannathan, 2017)⁸.

பண்புப் பொருண்மை

பண்புப் பொருண்மையில் இவ்வகைப்பாட்டின்கண் அமைந்த தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களாகப் பதினான்கு இடம் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாகும் உரிச்சொற்களாக: வாள்(4), சாயல்(1) எனும் இரண்டு உரிச்சொற்கள் ஐந்து இடங்களில் பயின்று வந்து தொல்காப்பியப் பொருளை உணர்த்துகிறது. இதை,
 வாள்(ஒளி)----- “வாள்போழ் விசம்பின் வள்ளுறைச் சிதறி”
 சாயல்(மென்மை)----- “நறுந்தண் சாயல்”
 எனும் சான்றின் வழி அறியப்படுகிறது (Jagannathan, 2017)⁸.

திருமுருகாற்றுப்படையில் ஒரு சொல் பல பொருள் தரும் தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களாவன

தொல்காப்பியத்தில் ஒரு சொல் பல பொருள் தரும் வகையில் ஏற்றம், பணை, படர், தா, செழுமை, விழுமம், நனவு, மத, கடி, தட, கய, நளி எனும் பன்னிரண்டு உரிச்சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன (Thamburaj&Ponniiah, 2020)¹⁰. இவ்வகைப்பாட்டில் இசைப் பொருண்மைக்குரிய உரிச்சொற்கள் அமையப்படாமை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. (Thamburaj & Ponniiah, 2016)¹¹.

குறிப்புப் பொருண்மை

திருமுருகாற்றுப்படையில் இவ்வகைப்பாட்டில் அமைந்த குறிப்புப் பொருண்மை உணர்த்தும் உரிச்சொற்களாக: படர்(1), கடி(1), விழுமம்(4), மத(2) எனும் நான்கு உரிச்சொற்கள் எட்டு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. (Ramesh Raaj, 2020)¹². இதனை,
 “படர்(செலவு)----- “சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமொடு
 மத(வலிமை)----- “மதவலி நிலையிய மாத்தாள் கொழுவிடை
 சிறப்பு----- “விழுக்குலை உதிரக்”
 எனும் பாடலடிகள் பறைசாற்றுகின்றன (Jagannathan, 2017)⁸.

பண்புப் பொருண்மை

பண்புப் பொருண்மையில் அமைந்த உரிச்சொற்களாகத் திருமுருகாற்றுப்படையில் தட(4), நளி(1) எனும் இரண்டு உரிச்சொற்களும் ஐந்து இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. சான்று,
 “தட(பெருமை)----- “செறுநர்த் தேய்த்த செல்உறழ் தடக்கை
 நளி(செறிவு)----- “நளிமலைச் சிலம்பின் நன்னகர் வாழ்த்தி”
 என்பதை இவ்விலக்கிய அடிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன (Jagannathan, 2017)⁸.

திருமுருகாற்றுப்படையில் பல சொல் ஒரு பொருள் தரும் தொல்காப்பிய உரிச்சொற்களாவன:(56)

தொல்காப்பியத்தில் பல சொல் ஒரு பொருள் தரும் உரிச்சொற்களாக: கம்பலை,சும்மை, கலி, அழுங்கல், துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல், உறு, தவ, நனி, குரு, கெழு, செல்லல், இன்னல், அலமரல், தெருமரல், மழ, குழ, கூர்ப்பு, கழிவு, கதழ்வு, துனைவு, அதிர்வு, விதிர்ப்பு, தீர்த்தல், தீர்தல், கெடவரல், பண்ணை, நம்பு, மேவு, ஆய்தல், ஓய்தல், நிழத்தல், சாஅய், பிணை, பேண், பையுள், சிறுமை, விறப்பு, உறப்பு, வெறுப்பு, இலம்பாடு, ஒற்கம், ஞெமிர்தல், பாய்தல், பேம், நாம், உரும், கறுப்பு,சிவப்பு, பரப்பு, பழிப்பு, நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு போன்றவை இடம்பெற்றுள்ளன.

இசைப் பொருண்மை

இவ்வகைப்பொருண்மையில் எட்டு உரிச்சொற்கள் அமைந்துள்ள போதிலும் திருமுருகாற்றுப்படையில் சிலைத்தல் (1) எனும் உரிச்சொல் ஓரிடத்தில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை,

சிலைப்ப(அரவம்)----- “சிலைப்பப் சேணினு”

எனும் இலக்கியச் சான்று தெளிவுபடுத்துகிறது (Jagannathan, 2017)⁸.

குறிப்புப் பொருண்மை

குறிப்புப் பொருண்மையில் இவ்வகையில் அமைந்த உரிச்சொற்களாகத் திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆய்தல்(1), உறு(1), நனி(1), தீர்தல்(2), கறுப்பு(1), பரவு(1), மேவு(1), கழிவு(1) எனும் எட்டு சொற்களும் ஒன்பது இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன. சான்றாக:

பரவு(வழுத்துதல்)----- “கைத்தொழு பரவிக் காலுற வணங்கி

கறுப்பு(வெகுளி)----- “கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு

தீர்தல்(விடல்)-----“செயிர்த்தீர் மேனித்”

எனும் திருமுருகாற்றுப்படை அடிகள் உணர்த்துகின்றன (Jagannathan, 2017)⁸.

பண்புப் பொருண்மை

திருமுருகாற்றுப்படையில் பண்புப்பொருளில் வரும் உரிச்சொற்களாகச் சிவப்பு என்பது மட்டும் நிறப் பொருளில் ஓரிடத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இதனை,

சிவப்பு(நிறம்)----- “ செய்யன் சிவந்த ஆடையன்”

எனும் பாடலடி புலப்படுத்துகிறது (Jagannathan, 2017)⁸.

திருமுருகாற்றுப்படையில் பல சொல் பல பொருள் தரும் உரிச்சொற்களான வார்தல், போகல், ஒழுகல் மூன்றும் நேர்பு, நெடுமை என்ற பொருட்களில் கையாளப்படவில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது (Shakunthala, 2017)¹³.

இவ்வாறு நால்வகைப் பொருண்மையில் மூவகைப் பாகுபாட்டில் முப்பத்திமூன்று உரிச்சொற்கள் ஐம்பத்தைந்து இடங்களில் பயின்று வந்தமை நிறுவப்பட்டன. கெழு-கேழ், குரு-குருஉ, கமம்-காமம், நனவு-நனந்தலை போன்ற சொற்கள் சில வடிவம் மாறி சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளமை காலத்திற்குக் காலம் சொல் வடிவங்களும், சொற்களுக்கான பொருள் விளக்கங்களும் மாறும் இயல்பு உடையன என்பது தெளிவாகிறது (Deveci&Ayish, 2021)¹⁴.

தொகுப்புரை

உரிச்சொல் என்பது உரிமையுடைய சொல்லாகவும், செய்யுட்குரிய சொல்லாகவும், பண்பிற்குரிய சொல்லாகவும் வேர்ச்சொல்லாகவும், அடிச்சொல்லாகவும் இலக்கண நூலாசிரியர்களாலும் மொழியாளர்களாலும் ஆராய்ச்சியாளர்களாலும் கருதப்படும் இப்போக்கு இன்றும் உரிச்சொல் குறித்த தெளிவான சிந்தனை இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது (Antonova, 2020)¹⁵.

திருமுருகாற்றுப்படையில் காணலாகும் உரிச்சொற்களை நால்வகைப் பாகுபாட்டின்கண்ணும், மூவகைப் பொருண்மையின் அடிப்படையிலும் கண்டறிந்து அவை எத்தனை இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது, அவ்வுரிச்சொற்குரிய பொருள் மற்றும் இலக்கியத் தொடர்கள் எவை என்பது கண்டறியப்பட்டு விளக்கப்பெற்றன.

தொல்காப்பியர் காலச் சொல் வழக்குகள் பல சங்க இலக்கியத்தில் வடிவம் மாறிகையாளப்பட்டுள்ளமையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

மேற்கோள் நூல்கள்:

1. Puliurk Kazikan. (2017). *Tholkappiyam [Tholkappiyam- Tamil Grammar]*. Chennai: Paari Nilayam Publishers.
2. Vilvopathy. (2003). *Nannūl Mūlamum Uraiyum [Nannul Source and Commentary]*. Chennai: Paṇṇiyappā Printers.
3. Subramanian. (1978). *Tonnūl Viḷakkam [Explanation on Thonnul Grammar]*. Chennai: Tamil Printers.
4. Adikallasiriyar. (1978), *Tholkapiyam Collatikāram Iḷampūraṇar Urai [Iḷampuranars commentary on Tholkapiyam Solathokaram]*. Thanjavur: Tamil University.
5. Vinayagam. 1991. *Civanāṇa Muṇivar Uraittiraṇ [Commentary Skill of Sivagnana Munivar]*. Mayilam: Sri Anṇai Printers.
6. Ilakkuvanar. 1961. *Tolkāppiya āraṅcci [Research on Tholkapiyam]*. Pudukkottai: Vaḷḷuvar Publication.
7. Srinivasan, R. (1977). *Linguistics*. Chennai: Aniyakam Publishers.
8. Jagannathan, Ki., Va. (2017). Thirumurugatrupadai: with Commentaries, Create Space Independent Publishing Platform. <https://books.google.com.my/books?Id=5ZactAEACAAJ>.
9. Sarveswaran, Dias & M. Butt. (2018). "Thamizh FST: A Morphological Analyzer and Generator for Tamil Verbs," 3rd International Conference on Information Technology Research (ICITR), 2018, pp. 1-6, doi: 10.1109/ICITR.2018.8736139.

10. Thamburaj, K. P., & Ponniah, K. (2020). The Use of Mobile–Assisted Language Learning in Teaching and Learning Tamil Grammar. *Pal Arch's Journal of Archaeology of Egypt/Egyptology*, 17(10), 843-849.
11. Thamburaj, K. P., & Ponniah, K. (2016). Hierarchical grammatical tagging for tinai (landscape) of cankam Tamil literature. *Indian Journal of Science and Technology*, 9(48).
12. M. Ramesh Raaj. (2020). The understanding of Vetrumai Urubu among Form Two students [இரண்டாம் படிவ மாணவர்களிடையே வேற்றுமை உருபின் ஆளுமை. *Muallim Journal of Social Sciences and Humanities*, 4(1), 79-84. <https://doi.org/10.33306/mjssh/58>.
13. Shakunthala, R. (2017). Problems in learning syntactic aspects of language and remedial teaching measures. *Muallim Journal of Social Sciences and Humanities*, 1(1), 1-11. Retrieved from <https://mjsshonline.com/index.php/journal/article/view/2>.
14. Deveci, T., & Ayish, N. (2021). Qualitative Adjectives in EFL Students' Reflective Writing Essays. *Journal of Language and Education*, 7(1), 64-77. <https://doi.org/10.17323/jle.2020.10979>.
15. Antonova, M. (2020). The Container Image Schema as the Conceptual Basis of English Adjectives' Semantics. *Journal of Language and Education*, 6(1), 8-17. <https://doi.org/10.17323/jle.2020.9751>.